

MARLIES SLEGRS

ONGEWENST

kluitman

Novelles van Marlies Slegers:

#SweetSixteen

Grenzeloos

Ongewenst

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284 / W112101

Bisac YAF058180

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Marlies Slegers

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marliesslegers.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1.

De zomer gaat als ik op de wc zit. Maar dat heb ik ook zo gepland, omdat de kans dan klein is dat er nog iemand de wc's binnenkomt.

'Fee, schiet je op? Wat ben je aan het doen? Ik kan niet weer te laat komen bij mevrouw Bruin.'

Ik hoor het klappen van een kauwgombel. Het is Soof, mijn beste vriendin. Ze heeft geen idee van wat ik ga doen.

'Ga jij maar vast,' roep ik onder de deur door. 'Ik... heb enorme buikkrimp. Wil je tegen mevrouw Bruin zeggen dat ik eraan kom, dat ik even een probleempje heb?'

Nou ja, dat weet ik natuurlijk nog niet, of ik een probleempje heb, maar het zou zomaar kunnen. Misschien wel een heel groot probleem.

Ik ben zo'n drie maanden over tijd.

Daar kwam ik gisteravond opeens tot mijn schrik achter. Aangezien ik altijd onregelmatig ben, had ik er niet zo over

nagedacht. Ik had wel wat anders aan mijn hoofd. Zoals waarom Milan een paar maanden geleden toch zo stom kon zijn om die suffe koe, Kim, te zoenen. En dat ik op mijn laatste rapport met kerst opeens twee vieren scoorde, waardoor ik me vol op school moest storten. Ik had geen tijd gehad om stil te staan bij het uitblijven van mijn menstruatie. Sommige meiden, zoals Soof, weten bijna precies op welk uur van welke dag ze ongesteld worden. Ik niet. Mijn cyclus lijkt eerder op de dienstregeling van het openbaar vervoer. Vertraging en uitval.

‘Oké, doe ik. Zie je zo.’

De deur klapt dicht en Soofs voetstappen sterven weg. Ik spits mijn oren om te luisteren of er echt niemand meer in de wc’s is.

Dan buk ik om mijn tas te pakken en wroet erin tot ik de verpakking van de zwangerschapstest voel. Toen ik gisteravond opeens wat lage buikkramp en rugpijn had gekregen, dacht ik dat ik ongesteld was geworden. Maar er kwam geen bloed. En toen ik in mijn agenda ging bladeren wanneer ik eigenlijk voor het laatst ongesteld was geweest, moest ik echt goed nadenken. Was het niet rond de kerstvakantie? Dat was zeker drie maanden geleden. Toen waren Milan en ik nog samen. Drie maanden was wel erg lang...

Vanochtend was ik nog steeds niet ongesteld en besloot ik dat ik voor school een test zou gaan kopen. Gewoon om het uit te sluiten, want het idee dat ik zwanger zou zijn, is lachwekkend. Het zou een wrede grap van de natuur zijn: ‘Joehoe, je hebt geen vriendje meer, maar bent wel zwanger!’ Dat kan gewoon niet. Ik ben er wel voor

naar Noord gefietst, want ik wilde niet het risico lopen dat ik een bekende tegen zou komen.

‘Jij bent vroeg,’ zei mam vanochtend verbaasd, terwijl ze in haar thee blies. Ik smeerde snel een boterham. Normaal ga ik op het laatste moment naar school.

‘Ja, eh... Hassan gaat me nog helpen met wiskunde. Die vier wegwerken bij m’n volgende toets.’ Dat was helemaal niet waar, maar ik moest toch verklaren waarom ik veertig minuten eerder van huis wegging.

‘Hoe gaat het met Hassan? Ik hoor je nog maar weinig over hem. Dat was in de brugklas wel anders.’ Mam keek me lachend aan.

‘Mam, ik zit al in de vierde!’ Toch moest ik lachen. Hassan was inderdaad vaak ter sprake gekomen, tot ik wat met Milan kreeg. Ik wist ook niet waarom ik zijn naam nu opeens noemde, maar ik moest iets verzinnen waarom ik eerder wegging dan normaal. En dit kwam zomaar in me op. ‘De brugklas is een leven geleden.’

‘De tijd vliegt inderdaad.’ Ze klonk een beetje spijtig. ‘Soms verlang ik terug naar de tijd dat je nog in groep 1 zat.’

‘Haha! Ik ook. Toen wist ik nog niets over onverwachte so’s en suffe vriendjes.’ Ik stopte een fles water in mijn tas.

‘En kon ik je nog aankleden... dat geel staat je niet zo goed, hoor. Het maakt je flets. Waarom doe je dat nieuwe blauwe truitje niet aan? Dat staat je geweldig.’

‘Mam...’ Ik onderdrukte een geïrriteerde zucht. Mijn moeder

weet het altijd beter. Ze houdt er erg van om controle over alles te hebben. Zelfs – of juist vooral – nu ik steeds zelfstandiger word. ‘Ik heb geen tijd om me om te kleden. En dit is gewoon een mooie kleur.’ Maar ik was opeens een stuk minder blij met mijn gele shirt. Misschien stond het me echt niet goed. ‘Ik moet gaan. Doe, mam!’

‘Groeten aan Hassan!’

Hassan is altijd een van mijn beste vrienden geweest. Hij zit in het eindexamenjaar en daardoor heb ik hem al een paar weken niet gesproken. Hij is druk aan het blokken. Jammer dat hij volgend jaar niet meer op school zit. Hij was mijn brugklasbuddy, zoals ze dat op school noemen, en zat toen zelf al twee klassen hoger. Iedere derdejaars krijgt een of twee brugklassers onder zich en zorgt ervoor dat ze weten hoe het werkt op de middelbare school. Hassan maakte mij wegwijs en sinds die tijd is hij als de broer die ik nooit heb gehad.

Ik scheur de verpakking open en hou het staafje tussen mijn benen terwijl ik plas. Gatver, er loopt wat urine over mijn hand heen. Ik trek het staafje weer terug en kijk ernaar. Het is behoorlijk nat geworden en er valt een druppel op mijn spijkerbroek. Met een vies gezicht hou ik het staafje wat verder voor me uit.

Even gebeurt er niets. Ik probeer met mijn vrije hand de gebruiksaanwijzing te openen. Stom. Misschien heb ik het wel verkeerd gedaan. Ik lees snel de instructies. Over het staafje plassen. Check. Er moet na een paar seconden een roze streepje komen bij

de ‘c’ van ‘controle’. Ik kijk naar het staafje. Ja, er verschijnt een roze streepje onder de ‘c’. Dan moet je vijf minuten wachten en dan verschijnt er wel of geen tweede streepje.

Ik kijk om me heen en leg het staafje op de bak waar maandverband in weggegooid moet worden. Met wat wc-papier maak ik mijn hand droog.

Wat duren vijf minuten lang, zeg. Ik pak mijn telefoon en scroll wat door social media. Na tientallen foto’s en een paar TikTok-filmpjes bekeken te hebben, draai ik een kwartslag en kijk naar het staafje.

Enorm geschokt staar ik naar twee zuurstokroze streepjes. Mijn hart klopt in mijn keel. Dit kan niet waar zijn. Ik pak met een trillende hand de test en staar er verbijsterd naar. Dit is een nachtmerrie. Dit is fucking shit. Uit alle macht probeer ik rustig door te ademen, maar ik voel vooral paniek.

Ik sta op, trek mijn broek omhoog en gooi de test in de afval-emmer. Dan stap ik het hokje uit en loop naar de wasbak. Mijn handen trillen nog steeds hevig als ik de kraan opendraai. Ik kijk omhoog in de spiegel en haal diep adem. Dit moet een enorme fout zijn.

Deze... klomp cellen – meer is het niet – wil ik niet. No way! Ik ken echt niemand die op deze leeftijd al een zwangerschap wil. Nou ja, misschien ergens in de oertijd, toen mensen ook niet ouder werden dan 38 of zo. En in sommige landen krijgen zestienjarige misschien bewust kinderen. Ikzelf wil in ieder geval nog

geen kind. Ik ben niet klaar voor een kind. Nog niet zo lang geleden was ik zelf nog een kind.

Ik ben zestien. Ik zit nog op school. Ik heb geen vriendje, geen geld, geen eigen huis. Hoe kan ik nou moeder worden? Een moeder is een volwassen vrouw die al een heel leven achter zich heeft en weet hoe ze voor een kind moet zorgen. Niet een meisje zoals ik, dat constant alles kwijt is en niet eens een plant in leven kan houden. Ik wil stappen, drinken, zoenen, op vakantie gaan met vriendinnen, de kroeg in, naar feesten, festivals en clubs. Ik wil, zodra het kan, op mezelf gaan wonen, of met Soof. In ieder geval weg thuis, want ik stik af en toe van hoe streng pap en mam kunnen zijn. Ik wil mini-jurkjes dragen zonder gezeik van mijn moeder, ik wil zelf bepalen hoe laat ik thuiskom en uitslapen tot de zon alweer bijna ondergaat. Ik wil reizen en doen waar ik zin in heb. Geen luiers verschonen. Ik moet er bijna hardop om lachen.

Eigenlijk kan ik die twee roze streepjes zuiver als een soort chemische reactie zien. Hormonen die zorgen voor een verkleuring, meer niet. Dat hebben we bij biologie geleerd. De baby is nog niet veel meer dan een paar cellen die onbedoeld bij elkaar zijn gekomen.

Als ik religieus was, zou ik meteen denken dat de baby een ziel heeft of zo en dat ik geen enkel recht heb om over bijvoorbeeld abortus na te denken.

Maar ik geloof niet in God of Allah.

Ik geloofde wel in Milan en mij. Nou ja, voor een poosje dan.

Hij is dus de vader, als ik echt zwanger ben. Shit...

Ik duw met mijn hand hard op mijn buik. Het voelt niet anders dan anders. Er kan geen baby zijn. Trouwens, die test is vast niet betrouwbaar. Valspositief. Dat had Sharon ook een keer. Toen dacht ze dat ze zwanger was, maar een week later was ze gewoon ongesteld geworden. Niks aan het handje. Zo zal het bij mij ook vast gaan. Ik richt me op, doe nog een beetje lippenstift op en loop dan de wc's uit.

De deur naar lokaal 234 is uiteraard al dicht. Ik open hem en glip naar binnen.

'Sorry,' zeg ik als mevrouw Bruin opkijkt. Ik duw mijn hand tegen mijn buik alsof ik nog steeds kramp heb.

'Ga snel zitten, Feline.' Ze gebaart en gaat dan verder met de les. Nederlands. Het is een van de weinige vakken die Soof en ik samen hebben.

Ik schuif naast Soof. Mijn vriendinnen Rhonda en Sanne, die voor ons zitten, kijken me vragend aan.

'Gaat het weer?' fluistert Soof.

Nee, denk ik, paniekerig.

'Ja hoor,' zeg ik en ik dwing mezelf om te glimlachen.

Na de les, de laatste van vandaag, lopen we naar de kluisjes. Ik zou echt niet weten waar mevrouw Bruin het over gehad heeft, want ik heb niets gehoord. Mijn gedachten waren alleen maar bij die twee streepjes geweest.

‘... dus ga je dan mee? Dan moet ik wel op tijd kaartjes proberen te regelen. Rhon en San willen ook mee!’

‘Wat?!’ Ik kijk Soof verward aan.

‘Summer Vibes. Heb je überhaupt iets gehoord van wat ik gezegd heb?’ Ze kijkt me vragend aan. ‘Dat festival! The Script, Dua Lipa. Je weet wel!’

Ik heb geen idee waar ze het over heeft. In mijn hoofd zitten maar een paar woorden.

Ik. Ben. Misschien. Waarschijnlijk. Of toch niet. Wel. Zwanger. Baby.

Er lijkt gewoon geen ruimte voor iets anders.

‘Oké, wat heb je?’ Soof legt haar hand op mijn arm. ‘Nog steeds last van je buik?’

We zijn inmiddels bij de kluisjes. Ik kijk om me heen. Het is te druk. Ik ga het haar niet hier vertellen, want voor hetzelfde geld eechoot ze de woorden keihard na en kan ik het net zo goed via het intercomsysteem van de school omroepen. *Hallo, hallo, Feline uit H4C hier, ik ben wellicht in verwachting, einde mededeling.*

Nee, ik kan het haar niet hier vertellen.

‘Ga je mee naar Coffeclub?’

2.

‘Hoe lang ben je al over tijd dan?’ Soof kijkt me met open mond aan. ‘Ik dacht dat jij de pil slikte!’

‘Nee, dat mocht niet van mam... die wilde niet dat ik mijn lijf al vol hormonen stopte. Dus we gebruikten condooms. Alleen zijn die dus fucking duur en soms... nou ja, dan stopte Milan gewoon op tijd en trok hij zich terug. Shit. Dat moet dan wel een keer fout zijn gegaan.’

Soof steekt haar hand naar me uit. ‘Jij moet echt stoppen met luisteren naar je moeder. Die leeft in de zeventiende eeuw of zo.’

Ongemakkelijk schuif ik heen en weer op mijn stoel. ‘Ze is gewoon wat... bezorgd.’ Ik weet dat al mijn vriendinnen mijn moeder behoorlijk streng vinden. ‘Bovendien helpen condooms ook tegen soa’s en de pil niet.’

‘Ja. Maar na anderhalf jaar met Milan hoefde je niet echt meer bang te zijn voor soa’s, lijkt me. En je had de pil stiekem kunnen nemen. Dit is jouw leven, hè, niet dat van je moeder. Laat die test eens zien?’

‘Teuw! Ik ga toch geen ondergepiste stick in mijn tas bewaren! Die heb ik weggegooid tussen de maandverbandjes.’ Ik blaas op de warme chocolademelk en pak het koekje dat erbij ligt. ‘Ik ben sinds de kerstvakantie niet meer ongesteld geweest, denk ik. Ik hou dat nooit zo bij, maar op het feest bij Julie was ik doorgelekt, weet je nog? Toen heb jij je zwarte blazer aan me gegeven zodat ik die over mijn jurkje heen kon knopen. En dat was op een vrijdag in de kerstvakantie.’

‘Maar dat is al meer dan drie maanden geleden!’ Soof duwt een paar donkere strengen achter haar oren. ‘Serieus, als ik een dag over tijd ben, hang ik al boven de zwangerschapstesten! Hoe kun je nou drie maanden...’ Ze schudt vol ongeloof haar hoofd.

Ik voel me, eerlijk gezegd, ook wel wat stom. ‘Doe jij dan ook wel eens zo’n test?’

‘Twee keer gedaan. Vals alarm,’ zegt ze grijnzend. ‘Die ene keer toen ik nog met Danny was en daarna met... Edo.’

‘Wat?! Jij en Edo? Daar wist ik niets van! Waarom heb je me dat nooit verteld? We zijn besties! Ik weet zelfs de code van je pinpas!’

Soof lacht. ‘Edo was eenmalig. Stelde niet echt iets voor.’

‘Genoeg om een zwangerschapstest te doen,’ zeg ik een beetje beledigd. De ‘Hello Kitty Pink’-nagellak op mijn wijsvinger is afgebladderd, zie ik.

‘Edo was... een eendagsvlieg. Anders had ik je dat heus wel verteld, natuurlijk. Maar we hebben het nu over jou. Je moet nog zo’n

test doen. Je moet het zeker weten. OMG! Anders krijg je een baby in 5 havo!’

‘Ik krijg geen baby! Je denkt toch niet dat ik het hou?! Bovendien is het een foutje en daarbij, het is geen baby. Het is... een klompje cellen. Ik weiger eraan te denken alsof het een baby is. Dat is het niet.’

‘Voel je iets bewegen? Ben je niet misselijk? Mijn nicht was echt zes maanden kotsmisselijk toen zij zwanger was!’

Ik denk na over de afgelopen weken. Voelde ik iets bewegen? Nee. Nou ja, ik had natuurlijk buikgriep of zo, een paar weken geleden.

Dan daagt het me. Die ochtenden dat ik last van mijn maag had en moest spugen. Ik had gedacht dat het door de stress om Milan was gekomen. Maar misschien was het wel iets anders... Ik voel me opeens zo naïef.

‘Ik voel niks... shit... Ik ga eerst nog maar eens een test doen. En je zult zien, die is dan gewoon negatief.’ Alleen geloof ik dat opeens zelf niet meer honderd procent. Met mijn duimnagel krab ik het restant van de lak weg.

‘En als dat niet zo is?’

‘Dan... weet ik veel. Dan ga ik ergens heen en laat het weghalen.’

‘Dus het is honderd procent zeker van Milan?’

Ik onderdruk een geïrriteerde zucht. ‘Hét is nog helemaal niets.’ Eigenlijk heb ik er spijt van dat ik het aan Soof heb verteld. Zeker

omdat zij me ook niets over Edo heeft verteld. ‘En als het wel zo is, kan het van niemand anders zijn. Oké, ik moet gaan. Huiswerk knallen.’ Ik sta op en trek mijn jas aan.

Soof volgt. ‘Laat je het me weten?’ vraagt ze dan. ‘Zal ik anders met je meegaan? Dan kopen we zo’n test en doe jij hem in de stations-wc of zo.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik... ik moet naar huis. Ik koop morgen wel weer zo’n test.’

Als we bij de fietsen staan, omhelst ze me even.

‘Oké, liefje, als ik iets kan doen, laat je het me weten, hè? En het komt vast goed. Trouwens, zal ik dan kaartjes voor Summer Vibes bestellen?’

Afwezig steek ik mijn duim op.

Een kwartier later sta ik bij een drogist. Deze keer ben ik niet naar Noord gegaan, maar naar een drogist dichterbij, want ik kan het niet opbrengen om nog een keer zo ver te fietsen. Het is koud en bovendien wil ik het nu zo snel mogelijk weten.

Er zijn geen bekenden in de winkel en het is rustig. Ik gris een test van de plank, pak ook een grote zak drop en leg alles bij de kassa. Wanneer ik heb afgerekend, pak ik het tasje en loop naar buiten.

‘Hé, Feetje!’

Ik schrik zo enorm dat ik het tasje laat vallen.

‘O! Eh... Hé, Has! Ik... eh... goh, wat doe jij hier?’ Verdomme.

Waarom kom ik nu uitgerekend Hassan tegen?! Ik moet opeens denken aan de eerste dag dat ik hem zag en hij als brugklasbuddy aan mij was toegewezen. Toen had ik ook alleen maar gestotterd en gestameld, omdat ik enorm onder de indruk van hem was geweest.

Ik was op de eerste dag van de middelbare school zo’n sprieterig meisje, mijn beugel was er nog niet uit en mijn rossige haar had de eerste vier maanden bijna permanent in een hoge paardenstaart gezeten. Ik had ook nog een roze rugzak met bloemenprint. Als je geen oudere zus of broer hebt die je is voorgegaan op de middelbare school, behoedt niemand je voor dat soort cruciale stijlfouten.

Hassan, met zijn waanzinnig bruine ogen, zijn huid in de kleur van mokka-ijs en het kuiltje in zijn wang, had ik meteen geweldig gevonden. Andere meiden waren jaloers dat hij mijn buddy was. Nou ja, van mij en van Pieter, die alleen maar achter hem aan had gedrenteld en had gesproken over voetballers als Kovačić en Ronaldo. Hassan gaf eigenlijk niks om voetbal, maar bleef aandachtig luisteren als Pieter doorratelde. Dat vond ik toen meteen leuk aan Hassan – hij geeft je altijd het gevoel dat je goed bent zoals je bent.

Mijn crush op Hassan duurde een paar maanden, tot ik in de gaten kreeg dat een relatie tussen derdeklassers en brugwuppen een no-go was. Toen had ik mijn aandacht op anderen gericht, zoals Milan.

Soof denkt dat Hassan mij de afgelopen periode wel steeds leuker is gaan vinden.

‘Hij is twee jaar ouder dan ik ben,’ had ik laatst nog tegen Soof gezegd, toen ze er iets over zei. ‘Hij wordt echt niet verliefd op iemand van mijn leeftijd.’

‘Nou en? Twee jaar leeftijdsverschil is niks! Kijk naar mijn ouders. Mam is zeven jaar ouder dan pap. Dat is zoiets als een laatstejaars met een jochie uit groep 8. En Has kijkt altijd naar je wanneer jij door de aula loopt of zo. Het valt me gewoon op.’

‘Echt onzin! Has is gewoon een heel goede vriend.’ Ik had Soof lachend aangekeken en was van onderwerp veranderd.

Toch moet ik er nu aan denken, terwijl ik me met een knalrood hoofd buk om het tasje te pakken. Hassan zou me nooit geflikt hebben wat Milan me flikte met die suffe Kim.

Nog voordat ik het tasje kan grijpen, heeft Hassan het al opgehaald.

Als hij de test maar niet ziet... Ik reik met mijn hand om het tasje over te nemen. Het doosje steekt er half uit. Met een snelle beweging grijp ik het tasje uit zijn hand.

Hassan lijkt even te schrikken.

‘Sorry,’ mompel ik. ‘Ik, eh... heb zin in drop.’ Ik grijns.

‘Oké... erg veel zin, geloof ik. En dat?’ Hij wijst naar het doosje.

Shit. Hij heeft het gezien. Ik duw het doosje verder de tas in. ‘Dat... oké, kan ik je vertrouwen?’

Hassan kijkt me serieus aan. ‘Natuurlijk. Altijd. Dat weet je. Ben jij...’

‘Nee! Dit is voor... voor een vriendin. Ik... ik kan geen namen noemen. Niemand mag het weten.’

Hij knikt. ‘Oké. Ik hou m’n mond. Hé, leuk nieuwtje. Ik heb sinds twee weken m’n rijbewijs!’ Hij glimlacht en wijst dan op een auto die langs de stoeprand staat. Een kleine zwarte auto, die duidelijk tweedehands is. ‘En daar staat mijn auto!’

‘Echt?! Geweldig!’

‘Ja, hè! Die auto is van mijn oom, die had hij nog staan. Ik mag hem gebruiken zolang ik af en toe ook wat klusjes voor hem doe. Hij heeft hier een winkel.’ Hij wijst naar een kledingzaak verderop. ‘Ik moet even wat bij hem ophalen en bij klanten afleveren. Ga je mee een stukje rijden?’

‘Eh... leuk! Maar niet nu. Mijn eh... vriendin wil die test zo snel mogelijk doen. Dat begrijp je vast wel.’ Volgens mij gelooft hij me. ‘Een andere keer graag! Hoe gaat het met de voorbereiding op je examens?’

‘Druk. Niet eens tijd gehad om wat te gaan drinken met mijn favoriete ex-brugwup.’ Er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht. Als Hassan lacht, is het net alsof het even zomer is. Zijn ogen stralen altijd.

‘Heb je al een kamer gevonden in Utrecht?’ Hassan wil gaan studeren.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee. Had ik je dat nog niet verteld? Ik

heb besloten om een tussenjaar te nemen. Ik wil een jaartje weg. Mijn ouders zijn schatten, maar behoorlijk streng, haha! Ik ga een poosje bij een neef van me in zijn koffietent in Frankrijk werken. Die studie komt wel. Of ik neem de zaak van pap over.' Hij grijnst. Zijn vader heeft een cafetaria hier. 'Die studie was vooral het idee van mijn moeder, die wil dat ik arts of rechter word. Alleen weet ik het zelf gewoon nog niet, maar thuisblijven en een jaar niets doen is geen optie. Dan schopt ze me iedere dag uit bed om bij pap of mijn oom te werken en heb ik alsnog geen vrijheid. Amon heeft echt een supervette tent in Parijs en hij vroeg of ik er wilde komen werken. Het zit er altijd vol, blijkbaar. Kom je daar een keer koffiedrinken?'

'Dat lijkt me geweldig! Een jaartje in zo'n gave stad wonen... Veel beter dan hier in de supermarkt of zo werken. Echt gaaf voor je. Kom je wel terug?'

'Ja, natuurlijk! Ik kan jou toch niet voor altijd missen.' Hij knipoogt. 'Maar ik ben nog niet weg. Eerst slagen. Ik moet door,' zegt hij dan. 'Ik app je snel. Dan spreken we af, oké?' Hij omhelst me. 'En succes voor je vriendin!'

'Vriendin?' Even kijk ik hem vragend aan. Waar heeft hij het over? Dan wijst hij op het tasje. 'O! Eh, ja... natuurlijk! Dank je.'

Hij steekt de straat over en ik kijk hem met gemengde gevoelens na. Hassan een jaar niet zien omdat hij in Parijs gaat wonen, vind ik opeens een dingetje. Ik open de zak met dropjes en stop er een paar in mijn mond.

*

Eenmaal thuis ren ik naar boven. Mam komt over een kwartier thuis en pap is laat vanavond, weet ik.

Ik pak de zwangerschapstest, scheur de verpakking open en ga dan op de wc zitten. Ik herhaal de handelingen van vanochtend. Met trillende hand leg ik de test achter me op de stortbak. Nu moet ik weer vijf minuten wachten. Maar deze keer voelt het zwaarder. Want als dit ook positief is... dan kan ik er niet omheen.

Wanneer zou ik dan zwanger zijn geraakt? De laatste keer dat Milan en ik...? Dat moet rond kerst zijn geweest. In ieder geval vóór dat feest bij Ismael, waar ik hem in de tuin betraptte, zoenend met Kim.

We hadden enorme ruzie gekregen en sindsdien is het uit.

'Fee, luister nou! Het stelde niks voor! We... ik...'

'Sodemieter op! Ik zag je toch zoenen met haar?! Ik ben niet gek!'

Kim zelf was er als een dief in de nacht vandoor gegaan.

Hij had een hand door zijn donkere haar gehaald. Hij is echt een mooie jongen. En een stomme loser. 'Kim was... ze was dronken. En ik ook. Het had echt niets te betekenen!'

'Voor jou en die trut waarschijnlijk niet, maar voor mij wel, Milan. Voor mij is het alles!'

'Toe nou, Feline. Ik ben gek op je, dat weet je toch?' Hij had

zijn armen om me heen geslagen en had geprobeerd om me tegen zich aan te trekken. ‘Het was echt niets. Ik... auw! Shit! Wat doe je?!’ Hij was dubbelgeklapt van de pijn van het knietje dat ik hem gegeven had.

‘Donder maar op naar Kim,’ had ik geroepen en ik was wegge- lopen.

Ik was er ziek van geweest. In de weken daarna had ik me echt niet lekker gevoeld. Toen dacht ik dat het kwam door mijn gebro- ken hart. Milan en ik waren al anderhalf jaar bij elkaar. Nu weet ik niet meer zo zeker of de vermoedheid en misselijkheid in die weken alleen veroorzaakt werden door verdriet en boosheid, of ook door...

Zijn die vijf minuten al om? Wat nou als de uitslag hetzelfde is als vanochtend? Dat kan toch niet?

Ik draai me een kwartslag en pak de test. Ik adem diep in en dan kijk ik.

Twee knalroze streepjes. De zwangerschap laat zich niet weg- pissen.

Ik begin hysterisch te lachen. Ik wil dit niet. Dit moet een pro- ductiefout zijn. Dan is dit merk gewoon onbetrouwbaar.

Maar ik snap ook wel dat zoiets nauwelijks voor zal komen. Ik draai de test in een groot stuk wc-papier en gooi hem in de afval- bak.

Ik sta op en trek mijn slipje weer omhoog. Met mijn handen spat ik wat koud water op mijn brandende gezicht.

Zwanger?!

Ik bekijk mezelf in de spiegel. Mijn rossige haar is alweer flink lang. Blauwe ogen staren bang terug. Mijn blik glijdt naar mijn borsten, onder mijn gele lievelingsshirt. Nu ik erover nadenk, dacht ik laatst wel dat alles wat strakker zat en dat mijn borsten wat gegroeid waren. Dat had ik toegeschreven aan het snoepen. Dat was de laatste weken ook wel wat erger geworden. Ik had meer honger dan normaal. Mijn skinny’s gingen ook niet meer zo goed dicht. Ik was zelfs boos op mam geweest omdat ik dacht dat ze mijn lievelingsbroek te heet gewassen had.

Ik ga zijdelings voor de spiegel staan. Nu ik heel goed kijk, zie ik wel dat mijn buik wat boller is. Ik bal mijn vuist.

Ik begin zacht, maar dan sla ik harder en harder op mijn buik. Ga weg uit mijn lijf, wil ik gillen. Verlaat mijn lichaam. Ik wil die baby niet.

Alleen doet het pijn, dat slaan. Ik raak mijn maagstreek en voel een golf van misselijkheid opkomen.

Dit heeft geen zin.

Verdomme... Ik pak mijn telefoon en app Soof. Ik zoek een emoji van een baby en dat is alles wat ik stuur.

O my god... appt ze terug.